

fik omtrent 8,000 Rbd.; men disse sidste ere ikke blevne fordrede, saa det er rimeligt, at de ville komme til at tilfalde Statskassen. Men Statskassen har endnu, uagtet den har faaet denne Arv, haat betydeligt Tab, og det var det, der gjorde mig betænkelig; thi jeg synes, at, naar vi endnu have et betydeligt Tab, kunde der være mindre Grund til at hjælpe disse to Kommuner; men da det ikke kan negtes, at Staten, der har udvist Forsømmelse med det Tilsyn, den overhovedet skulde føre, ogsaa har nogen Skyld lige overfor Kommunerne, og da der heller ikke kan være Tvivl om, at vi komme til at arve den franske Minister, har Udvalget i sin Helhed ment det rigtigt, at disse Kommuner skulde have deres Legater restituere under Forudsætning af, at Legaterne alene blive anvendte til Forbud for dem, der staa udenfor Fattigvæsenet, altsaa for de saakaldte værdige Trængende. — Der er nu kun tilbage et Andragende, som hele Udvalget har anbefalet, nemlig det, som er omtalt under Nr. 58 og hidrører fra Stiftsphysikus Krebs. Det maa uregelmæssigt forekomme Udvalget lidt besynderligt, at denne Mand ikke har kunnet faae nogen Understøttelse, saa meget mere som der især ved Bevilling herfra blev paa Tillægsbevillingsloven tilstaaet ham 400 Rbd., hvorved man ganske vist gik ud fra, at han ogsaa i Fremtiden skulde kunne faae Noget, saa længe han udøver en saa betydelig literær Virksomhed, som han uregelmæssigt har udøvet og udøver. Det er derfor vistnok naturligt, at Udvalget foreslaar dette Andragende henvisst til den høitagtede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. — Der foreligger endnu under Nr. 13 og 17 et Par Andragender, nemlig fra tvende Børnehjem, det ene i Ringe paa Fyn, det andet i Nyborg, med Hensyn til hvilke Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling, men dette er ikke foranlediget ved, at Udvalget har været uwillig stemt imod disse Børnehjem, tværtimod. Jeg for min Part vil ønske, at de — i alt Fald det ene af dem — maa faae Understøttelse allerede iaar ved Bevilling paa Finantsloven, og den høitagtede Kultusminister har jo, saavidt man har forstaaet, ogsaa bebudet Ændringsforslag i den Retning. Det er denne Omstændighed, der gjør, at Udvalget ikke her har gjort nogen Indstilling. Det kan ikke negtes, at der i høi Grad er Trang til saadanne Børnehjem, og det vilde være ønskeligt, om de vilde fremstaa trindt om i Landet i større Udstrækning, end Tilfældet er nu. Jeg vil dertil sige, at selv om vi spenderede en 40—50,000 Kr. til fattige Børns Opdragelse ad denne Vej, vilde der i mine Dine ikke være for Meget anvendt paa denne Sag. (Vint her: Det vilde ogsaa være økonomisk klogt!) Ja, det ærede Medlem siger, at det vilde være ogsaa økonomisk klogt, og derom kan der ingen Tvivl være; thi det er klart, at det er langt bedre, at disse Børn faae en ordentlig Opdragelse, end at de faae en, som mindst talt kan blive mindre

god. — Endelig er der et Andragende fra Realskolen i Svendborg, som forekommer mig at være meget vel begrundet. Det er en Skole, der udøver en god og betydelig Virksomhed; man maa forbauses over, at det er lykkedes Forstanderen at komme ud af det med 4—5,000 Rbd. om Aaret. At der ikke er gjort nogen Indstilling af Udvalget desangaaende, er alene en Følge af, at man ogsaa med Hensyn til det venter, at Sagen vil blive overveiet ved Finantslovens 3die Behandling. Jeg tror hermed at have omtalt alle de af Udvalget gjorte Indstillinger og tillige at have omtalt de øvrige foreliggende Andragender, som jeg mener, der kan være nogen Anledning til at omtale.

J. Kruse: Af de Andragender, der her foreligger, skal jeg med et Par Ord omtale det, der foreligger under Nr. 27. Som allerede omtalt af den ærede Ordfører er det en Gjenganger fra næstforrige Aar. Ja, jeg kunde ønske, at den høitærede Indenrigsminister vilde gjøre mig den Ære at laane mig Dre et Diebst, da jeg ønsker at omtale et Punkt, der vedrører ham; jeg ønsker det saa meget mere, som jeg med Beklagelse har erfaret, at den høitærede Conseilspræsident, hvem Sagen ogsaa vedrører, ikke kan være tilstede. Andragendet vedrører, som det allerede er bemærket af den ærede Ordfører — men jeg tror ikke, at den høitærede Minister den Gang hørte det — — tvende Gaardmand, hvem det var blevet forbudt at komme til deres Jordr — disse ligge nemlig paa begge Sider af Grændsen — paa Grund af det Forbud, som Kvægpesten havde givet Anledning til. Det blev dog først tilladt de Vedkommende at komme til deres Jorder under den Betingelse — jeg veed ikke, om det er omtalt i Andragendet, at de gif ind paa at betale 100 Rbd. i Mult, naar de overtrede de Forpligtelser, som bleve paalagte dem — de maatte nemlig ikke drage til og fra deres Jorder uden at anmeldte det, men Dagen efter eller dog kort Tid efter, at dette var blevet dem tilladt — ja, jeg ser, at den høitærede Minister ikke har Leilighed til at høre paa mig; det er beklageligt, men saa kan han læse det i Tidenden bagefter og maa da selv bære Skylden for ikke at have givet Svar i rette Tid — blev det bestemt forbudt de Vedkommende at komme til deres Jorder, fordi der laa en anden Mand's Jorder imellem, over hvilke de maatte passere. Det er en Selvfølge, at de Vedkommende maatte finde sig i dette Forbud, men de ventede dog, at faae en billig Erstatning, fordi det saaledes blev dem forbudt at komme til deres Eiendomme. Jeg vil ikke sige som den ærede Ordfører, at de intet juridisk Krav have. Jeg tror virkelig, at de have et juridisk Krav, og jeg har talt derom med den nuværende Conseilspræsident, som da var Indenrigsminister. Han indrømmede ogsaa, at der var gjort et Indgrib i Eiendomsretten, men desuagtet turde han dog for Konsekventernes Skyld ikke give